

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 101/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Silviou Kaveschánovou, Trnavská cesta 104, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2 Tp 28/2015 z 21. júna 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. 2 Tp 28/2015 z 21. júna 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa z 26. mája 2015 bol sťažovateľ obvinený za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 aliney druhej, ods. 4 Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012 na skutkovom základe vymedzenom v uznesení o vznesení obvinenia.

3. Sťažovateľ bol zadržaný 25. mája 2015 o 14.17 h v Piešťanoch podľa § 85 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) po predchádzajúcom súhlase prokurátora udelenom 25. mája 2015. Sťažovateľ bol zadržaný na Vajanského ulici na parkovisku pred budovou po nastúpení do osobného motorového vozidla zn. ██████████ (ďalej aj „vozidlo“), ktorého držiteľom aj majiteľom bola v tom čase obchodná spoločnosť ██████████, ktorej jediným spoločníkom a konateľom bol sťažovateľ.

4. Po zadržaní bol sťažovateľ prítomný pri domovej prehliadke na adrese jeho trvalého bydliska v čase od 15.55 h do 17.15 h. Potom bol prevezený k prehliadke iných priestorov – osobného motorového vozidla zn. ██████████ v čase od 17.46 h do 19.05 h. Zápisnica k tomuto úkonu je označená ako «zápisnica o vykonaní „domovej“ prehliadky». Následne bol so sťažovateľom vykonaný výsluch zadržaného podozrivého v čase od 21.57 h do 22.03 h. Po výsluchu bol sťažovateľ umiestnený do cely policajného zaistenia. Pri prehliadke iných priestorov – špecifikovaného vozidla boli odňaté tieto veci: mobilný telefón zn. Apple, faktúra č. 201504001 spoločnosti

██████████, dodací list č. 201504001, špecifikovaný email a suma 45 000 € v bankovkách – 20 ks bankoviek v nominálnej hodnote 200 € a 82 ks bankoviek v nominálnej hodnote 500 €.

5. Sťažovateľ požiadal o vrátenie vecí odňatých pri prehliadke iných priestorov – vozidla. Vyšetrovateľ listom z 21. júla 2015 oznámil sťažovateľovi, že jeho žiadosti nevyhovuje. Sťažovateľ následne podal žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku a poukázal na to, že finančné prostriedky preukázateľne nepochádzali z trestnej činnosti a ich pôvod vysvetlil. Prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „Úrad špeciálnej prokuratúry“) uznesením z 13. októbra 2015 zaistila podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku na výkon trestu prepadnutia majetku majetok sťažovateľa, a to peňažné prostriedky v sume 45 000 €, ktoré mu boli odňaté pri prehliadke vozidla. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca pre prípravné konanie špecializovaného súdu uznesením z 20. novembra 2015 tak, že ju zamietol.

6. Listom z 24. apríla 2019 požiadal sťažovateľ vyšetrovateľa o vrátenie finančných prostriedkov odňatých pri prehliadke iných priestorov – vozidla, poukazoval na nezákonnosť postupu príslušníkov Policajného zboru z dôvodu, že mu doteraz nebol doručený písomný príkaz na prehliadku ostatných priestorov v zmysle § 101 ods. 1, 2 Trestného poriadku. Vyšetrovateľ listom zo 16. mája 2019 sťažovateľovi oznámil, že jeho žiadosti nevyhovuje. V odôvodnení zopakoval odôvodnenie listu vyšetrovateľa z 21. júla 2015. Uviedol tiež, že písomný príkaz na vykonanie prehliadky iných priestorov – vozidla vyhotovený nebol, v uvedenej veci išlo o postup podľa § 101 ods. 3 Trestného poriadku s telefonickým súhlasom prokurátora, o ktorom je záznam v zápisnici z tohto úkonu, a pritom *„súhlas bol daný o 17,25 hod; na miesto prehliadky sa dostavili o 17,20 hod dňa 25. 5. 2015...“*.

7. Sťažovateľ následne podal žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku. Poukázal na to, že z časových súvislostí v jednotlivých zápisniciach z 25. mája 2015 nevyplýva odôvodnenosť postupu podľa § 101 ods. 3 Trestného poriadku,

preto išlo „o postup v rozpore so zákonom (§ 101 ods. 3 Tr. por.) a sťažovateľ považuje za nezákonné aj odňatie vecí opísaných v zápisnici z tohto úkonu...“. Uznesením č. k. VII/1 Gv 15/19/1000-11 z 20. mája 2019 prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry zamietla žiadosť sťažovateľa o zrušenie zaistenia vecí odňatých pri prehliadke vozidla. V odôvodnení uznesenia poukázala na to, že sťažovateľ je stále trestne stíhaný a žiadosť o zrušenie zaistenia majetku považovala za nedôvodnú. Pokiaľ ide o nesprávne označenie zápisnice, prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry uviedla, že išlo o nesprávne preškrtnutie názvu procesného úkonu v pretlačí názvu zápisnice z tohto procesného úkonu, ktoré nemá vplyv na jeho zákonnosť. Konštatovala tiež zákonnosť postupu policajtov pri prehliadke vozidla.

8. Proti uzneseniu prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry z 20. mája 2019 podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej uviedol, že z obsahu vyšetrovacieho spisu ani z obsahu zápisníc nevyplýva, že by prehliadka vozidla nezniesla odklad a nebolo možné dosiahnuť príkaz alebo súhlas podľa § 101 ods. 1 Trestného poriadku vopred. O sťažnosti rozhodol špecializovaný súd napadnutým uznesením z 21. júna 2019 tak, že ju zamietol. Sťažovateľ považuje toto uznesenie za arbitrárne, keďže otázku, či boli dané dôvody na postup podľa § 101 ods. 3 Trestného poriadku a či nebolo nevyhnutné postupovať podľa § 101 ods. 1 Trestného poriadku nemožno považovať za formálny nedostatok technického charakteru tak, ako je to uvedené v odôvodnení tohto uznesenia.

9. Podľa sťažovateľa napadnuté uznesenie nie je riadne odôvodnené a je nepreskúmateľné, keďže špecializovaný súd nedal odpoveď na jeho podstatné námietky, predovšetkým na námietku nezákonnosti postupu policajtov podľa § 101 ods. 3 Trestného poriadku pri prehliadke vozidla. Odôvodnenie napadnutého uznesenia špecializovaného súdu poskytlo len všeobecné a formálne odpovede. Sťažovateľ tvrdí, že neboli splnené zákonné podmienky pre postup podľa § 101 ods. 3 Trestného poriadku. Z opísaných časových súvislostí jednotlivých úkonov uskutočnených 25. mája 2015 «*nevyplýva, že by prehliadka [REDAKOVANÉ] nezniesla odklad a (súčasne) nebolo možné dosiahnuť príkaz alebo súhlas podľa ods. 101 ods. 1 Tr. por. vopred...*

... od okamihu zadržania sťažovateľa až do vykonania prehliadky iných priestorov ([REDACTED]) bol časový priestor dlhší ako 3 (tri) hodiny.

Okolnosti, ktoré predchádzali výkonu prehliadky iných priestorov ([REDACTED]) podľa môjho názoru nebolo možné v žiadnom prípade považovať za stav, „keď vec neznesie odklad“, pretože aj ustálená trestnoprocesná prax za také považuje len výnimočné situácie, keď je potrebné bezodkladné zaistenie veci dôležitých pre trestné konanie, pretože napr. bezprostredne hrozí jej ukrytie na inom mieste, jej zničenie, poškodenie alebo zašantročenie a pod. (III. ÚS 172/2010-77).». Sťažovateľ považuje tiež za relevantné, že ide o trestnú vec, v ktorej bolo tým istým uznesením obvinených 19 osôb, k zadržaniu sťažovateľa došlo na základe súhlasu prokurátora, domová prehliadka sa realizovala na základe príkazu sudcu, preto nešlo pre príslušníkov Policajného zboru o neočakávaný zásah. Napadnuté uznesenie špecializovaného súdu nedáva odpovede na námietky týkajúce sa splnenia podmienok pre postup podľa § 101 ods. 3 Trestného poriadku, v dôsledku čoho podľa sťažovateľa došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru.

10. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... podľa čl. 46 ods. 1, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... Uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2 Tp 28/2015 zo dňa 21. 06. 2019 porušené bolo.

2. ... zrušuje Uznesenie Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2 Tp 28/2015 zo dňa 21. 06. 2019 a vec vracia Špecializovanému trestnému súdu na ďalšie konanie

3. Špecializovaný trestný súd je povinný nahradiť sťažovateľovi... trovy konania v sume 346,26 EUR, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právnej zástupkyne...“

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd a právomoc všeobecných súdov

je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

17. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak

by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

18. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktorý je v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

19. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd tiež poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Už uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Tento právny názor možno primerane použiť aj v prípade, keď všeobecný súd v trestnom konaní preskúmava rozhodnutie prokurátora. Vychádzajúc z uvedeného, pre posúdenie ústavnej udržateľnosti záverov špecializovaného súdu v napadnutom uznesení z 21. júna 2019 sa ústavný súd v potrebnom rozsahu oboznámil s uznesením prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry z 20. mája 2019.

20. Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

21. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

24. Z ústavnej sťažnosti vyplýva námietka sťažovateľa, že špecializovaný súd nedostatočne odôvodnil napadnuté uznesenie, nevysporiadal sa s jeho námietkami, predovšetkým s tvrdením, že pri prehliadke vozidla neboli splnené podmienky pre postup podľa § 101 ods. 3 Trestného poriadku.

25. Špecializovaný súd v napadnutom uznesení z 21. júna 2019 poukázal na to, že sťažovateľovi spolu s inými osobami bolo vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 aliney druhej, ods. 4 Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012 na špecifikovanom skutkovom základe, čím bol tiež uplatnený nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) celkovo vo výške 8 163 777,10 €, z ktorej bola suma 6 550 957,19 € vyplatená na účty jednotlivým obchodným spoločnostiam ku škode Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky. Špecializovaný súd tiež vychádzal zo zistenia, že vo veci skoršej žiadosti sťažovateľa rozhodla prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry uznesením z 13. októbra 2015 a špecializovaný súd uznesením z 20. novembra 2015, ktorými boli preskúmané námietky sťažovateľa. Uviedol tiež, že sťažovateľ je trestne stíhaný okrem iných za zločin podľa § 296 Trestného zákona, s ktorým je spojené obligatórne uloženie trestu prepadnutia majetku.

26. Špecializovaný súd konštatoval, že dôvodnosť podozrenia proti sťažovateľovi naďalej pretrváva a vyplýva z dôkazných prostriedkov nazhromaždených v spise. V tomto

smere poukázal na účtovné doklady skúmaných obchodných spoločností, na výpovede ich konateľov, ktorí často nemajú reálne skúsenosti s podnikaním – tieto dokumentujú rozsiahlu ekonomickú činnosť a odôvodňujú predbežný záver, že išlo o fiktívnu činnosť realizovanú len účtovne s cieľom umelo vytvoriť podmienky na uplatnenie odpočtov alebo nadmerných odpočtov DPH. Viaceré osoby, ktoré v celom procese plnili príkazy, vypovedali, že *«im bolo povedané, že na kontrolných úradoch „niekoho majú“, kto zabezpečí, že všetko bude v poriadku - i keď meno tejto osoby nevedeli uviesť.»*. Podľa špecializovaného súdu obava zo zmarenia alebo sťaženia výkonu trestu prepadnutia majetku dostatočne vyplýva z okolností, ktoré uviedla prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry v uznesení z 20. mája 2019.

27. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané pochybenia, tieto špecializovaný súd považoval za formálne nedostatky, ktoré *«neprekrývajú materiálnu podstatu potreby prokurátorkou zvoleného postupu do takej miery, aby mali za následok to, čo požaduje obvinený. Inak povedané vyššie popísané pochybenia naozaj len „technického“ charakteru nemôžu mať „fatálny“ následok toho druhu, že by spochybnili zákonnosť, legitimitu i proporcionalitu obvineným kritizovaného úkonu. Jeho výsledok je tak v procese použiteľným dôkazným prostriedkom a niet dôvodu spochybňovať z neho plynúci dôkaz ako aj rušiť zaistenie majetku obvineného.»*.

28. Prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry v uznesení z 20. mája 2019 uviedla, že zo zápisnice o prehliadke iných priestorov z 25. mája 2015 vyplýva, že táto prehliadka bola uskutočnená *„na základe telefonického súhlasu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky JUDr. Mareka Siváka“*. Podľa prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry z § 101 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že policajt môže vykonať prehliadku iných priestorov alebo pozemkov aj bez písomného príkazu za splnenia špecifikovaných podmienok. K námietke sťažovateľa o dodatočnom nedoručení príkazu poukázala na znenie § 101 ods. 3 Trestného poriadku, *„ako aj ďalšie ustanovenia Trestného poriadku, ktoré nestanovujú povinnosť policajta vydať dodatočný písomný príkaz na prehliadku iných priestorov.“*

29. K námietke sťažovateľa o nesprávnom označení zápisnice o prehliadke iných priestorov alebo pozemkov uviedla, že išlo o nesprávne preškrtnutie názvu procesného úkonu na tlačive zápisnice, ktoré nemá vplyv na zákonnosť úkonu. Uviedla, že z hľadiska obsahového má predmetná zápisnica všetky náležitosti – je jednoznačné, že sa uskutočnila prehliadka iných priestorov s ich označením, teda identifikáciou vozidla a miesta, kde sa nachádzalo. Osoby prítomné pri prehliadke vozidla „boli poučené podľa § 105 odsek 1 Trestného poriadku, obvinenému (podozrivému v čase tohto úkonu) bola v súlade s týmto ustanovením umožnená účasť na procesnom úkone, bol mu vysvetlený účel a obsah postupu podľa § 101 odsek 3 Trestného poriadku, bol poučený podľa § 104 Trestného poriadku, čo potvrdzuje zápisnica o vykonaní tejto prehliadky iných priestorov. Rovnako predmetná zápisnica o prehliadke iných priestorov obsahuje predchádzajúcu výzvu na dobrovoľné vydanie vecí, na ktorú [REDAKOVANÉ] reagoval, že také veci, ktoré by súviseli s prípadom, ako si prečítal v príkaze na domovú prehliadku, sa tam nenachádzajú. V príkaze sudcu pre prípravné konanie... zo dňa 19. 05. 2015 na domovú prehliadku u osoby [REDAKOVANÉ], sú konkretizované veci dôležité pre trestné konanie vrátane väčšieho obnosu finančných prostriedkov. Zápisnica je podpísaná aj [REDAKOVANÉ], ktorý vyhlásil, že nemá námietky voči priebehu prehliadky a prevzal rovnopis tejto zápisnice.“. Podľa prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry z § 105 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že nezúčastnenú osobu je potrebné pribrať na výkon domovej prehliadky a osobnej prehliadky, „táto povinnosť sa nevzťahuje na výkon prehliadky iných priestorov a pozemkov.“.

30. K námietke sťažovateľa, že nie je držiteľom vozidla, čo vyplýva z predloženého technického preukazu, podľa ktorého vlastníkom vozidla je spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry uviedla, že v zápisnici o vykonaní prehliadky iných priestorov nie je uvedené, že sťažovateľ je vlastníkom vozidla alebo držiteľom osvedčenia o evidencii. Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Trnava vyplýva, že „jediným spoločníkom a konateľom [REDAKOVANÉ], je od založenia tejto obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorý, ako vyplýva aj z výsluchu zo dňa 26. 05. 2015, vozidlo užíval.“.

Zároveň poukazujem na ustanovenie § 99 Trestného poriadku, vzťahujúce sa na iné priestory a pozemky bez nadväznosti na ich vlastníctvo.“. Na tomto základe prokurátorka

Úradu špeciálnej prokuratúry dospela k záveru, že postup vyšetrovateľa pri prehliadke vozidla bol v súlade s § 101 a nasl. Trestného poriadku.

31. Prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry tiež uviedla, že záver o vlastníctve zaistených finančných prostriedkov sťažovateľom bol vysvetlený v jej uznesení z 13. októbra 2015 a toto uznesenie bolo preskúmané na základe sťažnosti sťažovateľa špecializovaným súdom v uznesení z 20. novembra 2015. Rovnako poukázala na to, že sťažovateľ je naďalej trestne stíhaný pre špecifikovaný zločin a „*vykonané dokazovanie, výpovede svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a ďalších, listinné dôkazy odôvodňujú aj v tomto štádiu vyšetrovania podozrenie, že sa obvinený dopustil predmetnej trestnej činnosti.*“. Vychádzajúc z predloženého spisového materiálu, prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry dospela k záveru, že „*dôvody zaistenia majetku obvineného [REDAKOVANÉ] na výkon trestu prepadnutia majetku, tak ako boli ustálené v uznesení prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry... zo dňa 13. 10. 2015 v spojení s uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu... zo dňa 20. 11. 2015 naďalej trvajú...*“.

32. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že špecializovaný súd v napadnutom uznesení v spojení s uznesením prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry venovali námietkam sťažovateľa náležitú pozornosť a vysporiadali sa s nimi. Ústavný súd konštatuje, že v predmetnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa mu špecializovaný súd poskytol primeranú odpoveď na všetky jeho argumenty, ktorými odôvodňoval žiadosť o zrušenie zaistenia špecifikovaného majetku – zaistenej peňažnej sumy, a to osobitne vo vzťahu k splneniu postupu podľa § 101 ods. 3 Trestného poriadku, otázke vyhotovenia dodatočného príkazu, prítomnosti nezúčastnenej osoby pri prehliadke iných priestorov a pozemkov a náležitosti zápisnice o prehliadke vozidla. Myšlienkové úvahy špecializovaného súdu a prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry v uvedených smeroch sú zrozumiteľné, možno spätne preskúmať, akým spôsobom dospeli k záveru o zamietnutí žiadosti sťažovateľa. Ústavný súd právne závery špecializovaného súdu v spojení s právnymi závermi prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry týkajúce sa

zamietnutia žiadosti sťažovateľa o zrušenie zaistenia majetku nepovažuje za arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené, preto sú ústavne udržateľné.

33. Osobitne k námietke sťažovateľa, že špecializovaný súd neodôvodnil napadnuté uznesenie riadne, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že špecializovaný súd odkázal na uznesenie prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry, ale tiež na uznesenia, ktorými špecializovaný súd a prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry rozhodli o predchádzajúcej žiadosti sťažovateľa o zrušenie zaistenia majetku (predovšetkým v otázke vlastníctva zaistených peňazí). Je relevantné, že v uvedenom prípade prichádza do úvahy periodické preskúvanie existencie dôvodov odôvodňujúcich zaistenie majetku (§ 425 ods. 2 Trestného poriadku). V prípade, ak osoba, ktorej majetok je zaistený, uvedie v novej žiadosti rovnaké dôvody ako v predchádzajúcej žiadosti, nemožno považovať samo osebe za ústavne neakceptovateľné, ak konajúci súd alebo prokurátor odkážu na predošlé rozhodnutie o skoršej žiadosti, za predpokladu, že dôvody, z ktorých vychádza skoršie rozhodnutie, pretrvávajú aj pri rozhodovaní o aktuálnej žiadosti o zrušenie zaistenia majetku. Tento postup orgánov činných v trestnom konaní pri odôvodňovaní ich rozhodnutí nemožno považovať sám osebe za ústavne neakceptovateľný (v tomto smere primerane porovnaj právne závery ústavného súdu týkajúce sa periodického preskúvania existencie dôvodov väzby, napr. IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08, I. ÚS 322/2019, I. ÚS 384/2019).

34. Vzhľadom na to, že právne závery v napadnutom uznesení špecializovaného súdu považoval ústavný súd za ústavne akceptovateľné, zásah spočívajúci v zaistení špecifikovanej peňažnej sumy a zákaze nakladania s nimi nemožno považovať ani za neoprávnené zasahovanie do súkromného a rodinného života sťažovateľa v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy. Obdobne z uvedených dôvodov nemožno uvažovať ani o porušení princípu vyjadreného v čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy.

IV. Záver

35. Vychádzajúc predovšetkým zo skutočností uvedených v časti III tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o možnej príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom namietaným porušením základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, porušením čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením špecializovaného súdu z 21. júna 2019. Z uvedeného dôvodu ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

36. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2019

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu